

timores, audaciámq. habitus præstantissimi-
 mus, decet verò nec vt audaces, qui in nõ-
 nullis deficiunt, in aliis verò excedunt, a-
 gere, neq. timidoꝝ in star. quia etiã ipsi in
 eodem peccant, non eodem tamẽ, sed cõ-
 trario modo, (audendo enim deficiunt, ti-
 mendo vero excedunt) manifestum est,
 mediam audaciã, timiditatisque disposi-
 tionem fortitudinem esse: is enim habitus
 optimus. Videtur autẽ fortis metu vacare
 vt plurimũ, timidus autẽ metui obnoxius
 esse. Et hic quidẽ multa, pauca, magnãque,
 & parua metuit, idque vehementer & cito:
 ille vero contrã, aut prorvs non, aut
 leuiter, ægrẽ, & raro, & non nisi magna. Et
 hic quidẽ vehementer terribilia sustinet,
 ille vero nec leuiter quidẽ horrida. Quæ
 igitur sustinet fortis primũ sine, an al-
 teri terribilia? Etenim si alteri terribilia
 sufferat, nihil videatur magnificum, fortẽ
 esse: sin vero sibi ipsi, necessum est, nõ nisi
 magna, & horrida terrorẽ incutere. Itaque
 si terribilia vehementer, vehemens: sin le-
 uiter, infirmus etiam metus erit: Vnde cõ-
 tingit, fortẽ multos, magnõique terrores
 formidare. Verũm videtur timidum con-
 trariẽ fortitudõ preparare, vt in eo quod
 aut nihil, aut pauca timeat, eãq. & leuiter,
 & ægrẽ. Sed enim horribile, quemadmodũ
 & iucũdum, & bonũ, bifariam fortasse di-
 citur: alia enim simpliciter, alia vero cui-
 dam iucunda, bonãque vocãtur non sim-
 pliciter ac cõtrã praua, & minimẽ iucun-
 da. Quemadmodũ quæ prauis vitia sunt,
 & quæ iucũda pueris, quã pueri sunt: sic et-
 iã terribilia alia simpliciter, alia vero ali-
 cui. Quæ igitur timidus metuit, quã timi-
 dus, nemini terribilia sunt. Alia rursum le-
 uiter, alia plurimis timeantur. Et quæcunq.
 naturæ humanæ horribilia sunt, simpliciter
 terribilia vocamus: fortis vero ad
 hæc intrepidẽ habet, sustinetq. eiusmodi.
 quæ partim ipsum quoq. terrêt, partim ve-
 ro nõ. Quã. n. homo est, terribilia illi quo-
 que sunt: quã vero fortis, nõ sunt, aut cer-
 te leuiter, aut nequaquã. Terribilia tamẽ
 dicuntur, quæ à pleriq. timeri solêt: quo-
 circa hic habitus laudatur. Quemadmodũ
 enim robusti, sanique appellantur: non
 quod illi nullis laboribus frangantur, aut
 hi nullo excessu debilitentur: sed ex eo
 quod vel prorvs nõ turbãtur, aut simpli-
 citer aut leuiter, à quib. multi, & pleriq. Va-
 letudinarij. n. & infirmi, & timidi, cõmu-
 niẽ hæc: òs προ γδ ὀλιγὸς καὶ ὑγιεινὸς ἔχει. καὶ γδ ἴσται, ἢ τὰ ὑπὸ μινδενός, ὃ μὲν πόνος τὸ βλάπτει, ὃ δὲ
 ὑπὸ μινδενός, ὑπερβολῆς, τοιοῦτοί εἰσιν, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τούτων ἀπειθεῖ (ἔ) ἢ ἀπλῶς, ἢ ἡρέμα,
 ἢ φ' ὅτι οἱ πολλοὶ καὶ οἱ πλείστοι. οἱ μὲν οὖν ἡρώδης καὶ ἀδωνεύς καὶ δειλὸς καὶ ὑπὸ τῶν

A ὃ γδ θρασύς παρὰ τὸ θράσος λέγεται πα-
 ρουνοῦμαι. ὡς τ' ἐπὶ τῇ ἀδρείᾳ βῆν ἢ βελ-
 τίση ἔξει ἀπὸ φόβου καὶ δάστη, δεῖ ὃ μινδ
 οὔτως, ὡς οἱ θρασυεῖς (τὰ μὲν γδ ἐλλείπεισι,
 τὰ δὲ ὑπερβάλλουσι) μὴ τ' οὔτως ὡς οἱ δε-
 λιοὶ (καὶ γδ οὔτοι ταῦτο ποιοῦσι, πλὴν οὐ
 ἀπὸ ταῦτα, ἀλλ' ἐξ ἀντιπᾶς τῆς μὲν γδ ἀφ' ἑ-
 βῆν ἐλλείπεισι, τῆς δὲ φοβεῖσθαι ὑπερβάλ-
 λουσι) δὴλοὶ ὡς ἡ μέση διάθεσις θρασυτή-
 τος καὶ δειλίας, βῆν ἀδρεία· αὐτὴ γδ βελ-
 τίση· διὰ δὲ τὸ ἀδρείους ἀφοβοῦς (ἔ) ὡς ὅτι
 τὸ πολὺ· ὃ δὲ δειλός, φοβητικός. καὶ ὃ μὲν
 πολλὰ καὶ ὀλίγα, καὶ μεγάλα, καὶ μικρὰ φο-
 βεῖται, καὶ σφόδρα καὶ ταχὺ· ὃ δὲ τὸ ἐλατ-
 τόν, ἢ οὐ φοβεῖται, ἢ ἡρέμα, καὶ μόλις καὶ ὀ-
 λιγάκις, καὶ μεγάλα, καὶ ὃ μὲν ὑποφέρει τὰ
 φοβερὰ σφόδρα· ὃ δὲ οὐδὲ τὰ ἡρέμα ποῖα
 οὐκ ὑποφέρει ὁ ἀδρείους παρῶτον; πότερον
 τὰ αὐτὰ φοβερεῖ, ἢ τὰ ἑτέρω; εἰ μὲν δὴ τὰ
 ἑτέρω φοβερεῖ, οὐδὲν σημειὸν εἶναι αἰς τῆς
 εἰ δὲ τὰ αὐτὰ, εἴη αὐτὰ μείζονα καὶ φο-
 βερεῖ, φόβου ποιητικᾶ ἕκαστω τῷ φοβερέ· ὅθ
 ἢ μὲν σφόδρα φοβερεῖ, εἴη ἀνιχυρὸς ὁ φό-
 βος· εἰ δὲ ἡρέμα, ἀδωνεύς. ὡς τε συμβαίνει
 τὸν ἀδρείον μείζονα φόβους καὶ πολλοὺς φο-
 βεῖσθαι· ἰδοὺ δὲ τοῦ ἀντιπᾶς ἀδρεία φό-
 βον παρεσκευάζει. τῆτο δὲ (ἔ) οἱ τὰ, ἢ μιν-
 δέν, ἢ ὀλίγα φοβεῖσθαι, καὶ ἡρέμα καὶ μόλις.
 ἀλλ' ἴσως τὸ φοβερόν λέγεται, ὡς παρ καὶ
 τὸ ἡδὺ καὶ τὰ γαδόν, διηκός. τὰ μὲν γδ ἀ-
 πλῶς, τὰ δὲ πνὶ μὲν καὶ ἡδέα καὶ ἀγαθαῖ ε-
 στί, ἀπλῶς δὲ οὐ· ἀλλὰ τοῦ ἀντιπᾶτος φαῦλα
 καὶ οὐκ ἡδέα, ὅτι ὅσα τοῖς πονηροῖς ὠφέλι-
 μα, καὶ ὅσα ἡδέα, τοῖς πειθίοις ἢ πει-
 θια δρομίοις δὲ καὶ τὰ φοβερεῖ τὰ μὲν ἀπλῶς
 εἰσὶ, τὰ δὲ πνὶ ἀ μὲν δὴ δειλός, φοβεῖ (ἔ) ἢ δε-
 λός, τὰ μὲν οὐδὲν ὅτι φοβερεῖ, τὰ δὲ ἡρέμα·
 τὰ δὲ τοῖς πλείστοις φοβερεῖ, καὶ ὅσα τῇ αἰ-
 θρωπῆν φύσῃ, ταῦτ' ἀπλῶς λέγομεν. ὃ δὲ
 ἀδρείους παρὰ ταῦτα ἔχει ἀφόβους, καὶ ὑπο-
 φέρει τὰ τοιαῦτα φοβερεῖ, ἀπὸ μὲν ὡς φοβε-
 ρεῖ, ἀπὸ δὲ εἴη δὲ ὡς οὐδ' ἢ μὲν ἀδραστος, φο-
 βερεῖ ἢ δὲ ἀδρείους, οὐ φοβερεῖ, ἀλλ' ἢ ἡρέ-
 μα, ἢ οὐδαμῶς. ἔστι μὲν οὖν φοβερεῖ ταῦτα.
 τοῖς γδ πλείστοις φοβερεῖ. διὸ καὶ ἐπιμνήσκειται
 τῶν γδ πλείστοις φοβερεῖ. διὸ καὶ ἐπιμνήσκειται
 τῶν γδ πλείστοις φοβερεῖ. διὸ καὶ ἐπιμνήσκειται
 τῶν γδ πλείστοις φοβερεῖ. διὸ καὶ ἐπιμνήσκειται